

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, <https://www.finarbitr.cz>

Navrhovatel

Instituce

Komerční banka, a.s.
IČO 453 17 054
Na příkopě 969/33
11000 Praha 1

Č. j. FA/SR/RI/1046/2016 - 5
Praha 16. 2. 2018

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 14. 6. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o zaplacení částky ve výši 1.000.000 Kč, takto:

Námitky Navrhovatele doručené finančnímu arbitrovi dne 22. 12. 2017, evid. č. FA/29051/2017, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 7. 12. 2017, evid. č. FA/33309/2017, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.

Odůvodnění:

1 Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá vrácení peněžních prostředků, které Instituce odepsala z účtu, který pro něho vede, na základě jeho písemného platebního příkazu buď jako mylné platby či náhrady ztráty z nesprávně provedené platební transakce, anebo jako náhrady škody, kterou mu Instituce způsobila tím, že mu její zaměstnanec doporučil vložit finanční prostředky do ztrátového finančního produktu.

Finanční arbitr ve sporu mezi Navrhovatelem a Institucí zjistil, že Navrhovatel s Institucí uzavřeli dne 26. 8. 2014 smlouvu o obstarání obchodů s cennými papíry investičních fondů č. ■■■, ve které se Instituce zavázala vlastním jménem na účet Navrhovatele a podle jeho pokynů obstarávat pro Navrhovatele nákup, prodej, přechod a převod cenných papírů a Navrhovatel se zavázal jí za to zaplatit odměnu (dále jen „Smlouva o investičních službách“).

Finanční arbitr dále zjistil, že Navrhovatel uzavřel dne 26. 8. 2014 smlouvu označenou jako Advisory Agreement se společností Haeres Capital, LLC (dále jen „Haeres Capital“), ve které se zavázal k zaslání částky 47.500 amerických dolarů jako spekulativního kapitálu určeného k investování na trhu s měnovými páry a Haeres Capital se zavázala jménem a na účet Navrhovatele obchodovat s měnovými páry a opcemi, a to u společnosti IRONFX GLOBAL LIMITED, organizační složka (dále jen „IronFX“).

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 29. 8. 2014 Smlouvu o zřízení a vedení KB Spořicího konta Bonus Invest.

Finanční arbitr zjistil, že Instituce pro Navrhovatele vedla účet č. ■■■ (dále jen „Běžný účet“) a že dne 29. 8. 2014 Navrhovatel dal Instituci platební příkaz k převodu 1.000.000 Kč na účet

č. ■, když o této platební transakci tvrdí, že se jedná o mylnou platební transakci (dále jen „Sporná platební transakce“).

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Sporná platební transakce byla nesprávně provedená, mylná nebo neautorizovaná platební transakce.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel peněžní prostředky ve výši 1.000.000 Kč (resp 47.500 amerických dolarů) investoval na základě smlouvy označené jako Advisory Agreement ze dne 26. 8. 2014 u společnosti IronFX (dále jen „Sporná investice“), přičemž ze shromážděných podkladů zjistil, že obchodní účet u této společnosti s největší pravděpodobností založil ■ na jméno Navrhovatele, a to bez jeho vědomí, a současně nezjistil, že by tak učinil s vědomím Instituce.

Finanční arbitr nezjistil, že by jednání zaměstnance Instituce ■ ve vztahu k Navrhovateli v souvislosti s Investicí IronFX bylo přičitatelné Instituci, resp. že by v řízení byla Instituce pasivně věcně legitimovaná.

Jednání ■ posoudil finanční arbitr jako překročení zástupčího oprávnění ve smyslu § 431 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). V tomto řízení nemohl být nedostatek pasivní věcné legitimace zhojen, protože v působnosti finančního arbitra jsou pouze spory mezi spotřebiteli a zákonem o finančním arbitrovi vyjmenovanými finančními institucemi s tím, že mezi tyto instituce nepatří zahraniční osoby IronFX a Haeres Capital a ani fyzická osoba ■, která zastupovala Instituci jako podnikatele podle § 430 občanského zákoníku, který se použije v případech, kdy je zaměstnanec podnikatele pověřen činností při provozu obchodního závodu. Pokud se nejedná o činnost při provozu obchodního závodu, použije se § 166 občanského zákoníku; tato situace je však spíše výjimečná. Ustanovení § 430 odst. 1 občanského zákoníku upravuje speciální případ zákonného zastoupení podnikatele. Jedná se tedy o zastoupení vznikající přímo ze zákona, ke kterému není potřeba zvláštní plná moc, a proto se pro překročení zástupčího oprávnění použije § 431 občanského zákoníku.

Finanční arbitr nálezem ze dne 7. 12. 2017, evid. č. FA/33309/2017 (dále jen „Nález“), návrh Navrhovatele podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítl.

3 Námítky Navrhovatele k Nálezu

Navrhovatel namítá, že Nález je v rozporu s právními předpisy, je založen na nesprávném právním posouzení a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

Navrhovatel argumentuje, že finanční arbitr aplikoval nesprávnou právní normu, protože posoudil jednání ■ jako překročení zástupčího oprávnění podle § 431 občanského zákoníku, se závěrem, že Instituce není za jednání ■ odpovědná a nemá v tomto sporu věcnou pasivní legitimaci, resp. že v důsledku jednání ■ jako zaměstnance Instituce nevznikl hmotněprávní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí.

Navrhovatel namítá, že na základě nesprávného právního posouzení pak finanční arbitr neprovedl navrhované důkazy, resp. tyto jako podklady považoval za nadbytečné.

Navrhovatel argumentuje, že „*hmotněprávní pasivní legitimaci Instituce a tedy přičitatelnost jednání pana ■ Instituci je třeba posoudit ve světle ust. § 166, 167 a 2914 obč.z.*“ K § 166 odst. 1 občanského zákoníku Navrhovatel namítá, že ■ byl zaměstnancem Instituce, jednal s Navrhovatelem v prostorách Instituce, vystupoval jako ostatní její zaměstnanci, jevil se jako zaměstnanec banky, podepsal se jako bankovní poradce Instituce a doporučil Navrhovateli zhodnocení peněz, což bylo náplní jeho práce. Smlouvu o investičních službách ■ odnesl podepsat další osobě nacházející se v prostorách Instituce, se kterou však Navrhovatel

nejednal a ta smlouvy ani příkazy k úhradě nečetla. K § 166 odst. 2 občanského zákoníku Navrhovatel argumentuje, že „*Instituce ani pan ■ nikdy neuvedli, že by pan ■ byl v jednání za Instituci jakkoliv omezen, co se týká rozsahu jednání s Navrhovatelem, a ani pozitivně ve vztahu k Navrhovateli nebo obecně ke klientům nevymezila*“.

Navrhovatel namítá, že jednal s ■ jako průměrný spotřebitel a nelze na něho klást zvýšené nároky. Ve Smlouvě o investičních službách byl Navrhovatel označen za neprofesionálního zákazníka, kterému náleží zvýšená ochrana. Navrhovatel argumentuje, že běžný spotřebitel „*není znalý investičních služeb*“, „*běžně se s plnou důvěrou obrací na odborníky*“ a „*nechodí do banky se zvýšenou ostražitostí, že ho bankovní úředník přímo v bance podvede*“.

Navrhovatel opakovaně odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 32 Odo 1054/2004, a naopak za nepřipadné považuje odkazy finančního arbitra na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 32 Odo 229/2006 a 30. 10. 2009, sp. zn. 23 Cdo 1057/2000.

K ustanovení § 167 občanského zákoníku Navrhovatel odkazuje, že pro Spornou investici ■ využil osobní data Navrhovatele, založil emailovou adresu a vyplnil příkaz k úhradě v rozporu s předpisy banky a s vůlí Navrhovatele.

Navrhovatel namítá, že výše uvedené právní normy finanční arbitr neaplikoval, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky, která však vytvořena není, a judikáty, na které finanční arbitr odkázal, se vztahují k zákonu č. 513/1993 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Tato rozhodnutí jsou navíc podle Navrhovatele nepřiléhavá a právní věty vytrženy z kontextu.

Navrhovatel argumentuje, že Instituce v řízení před finančním arbitrem a vůči Navrhovateli nikdy nenamítla, že by ■ překročil své zástupčí oprávnění. I přes zásadu oficiality Navrhovatel trvá na tom, že finanční arbitr „*měl k setrvalému postoji Instituce přihlédnout a nenahrazovat je právní kvalifikací zjištěného skutku*“.

Navrhovatel namítá, že pokud finanční arbitr použil § 430 a § 431 občanského zákoníku, měl přihlédnout k postoji Instituce, která nesplnila povinnost notifikace Navrhovateli ve smyslu § 446 občanského zákoníku. Upřednostnění § 430 občanského zákoníku však podle Navrhovatele „*vychází z nesprávného výkladu v úvahu předmětných norem ve smyslu ust. § 2 odst. 2 obč.z.*“ a správným výkladem lze dojít jedině k závěru, že přednost má použití § 166 a § 167 občanského zákoníku.

Navrhovatel argumentuje, že zatímco v § 430 občanského zákoníku je subjektem „*někdo*“, v § 166 občanského zákoníku je subjektem „*zaměstnanec*“, a tudíž je § 166 k § 430 ustanovením speciálním.

Navrhovatel namítá, že i při použití § 430 a § 431 občanského zákoníku a připuštění, že ■ překročil své zástupčí oprávnění, byla tato ustanovení nesprávně vyložena, protože Navrhovatel „*v žádném případě o překročení zástupčího oprávnění nevěděl a vzhledem k okolnostem vědět nemohl*“. Instituce ani ■ přitom rozsah zástupčího oprávnění neuvedli a Instituce ani Navrhovatele nenotifikovala ve smyslu § 446 občanského zákoníku.

Navrhovatel souhlasí se závěrem finančního arbitra, že ■ nejednal v dobré víře, avšak to, že ■ vystoupil z osoby zaměstnavatele ve své samostatné a individuální existenci, se dozvěděl až z Nálezu. Za rozhodné však považuje fakt, že v dobré víře byl Navrhovatel. Za nerelevantní pak Navrhovatel považuje to, že se ■ choval přátelsky a Navrhovateli tykal.

Podstatu svého hmotněprávního nároku dovozuje Navrhovatel vůči Instituci z toho, že „*zaměstnanec Instituce v prostorách Instituce uvedl Navrhovatele v omyl, že hmotněprávní vztah mezi Navrhovatelem a Institucí vznikl, a že bezpečnost předmětné investice bude stejná jako u ostatních tří*“.

Navrhovatel se považuje v oblasti investic a bankovních transakcí za naprostého laika, logické myšlení a základní finanční gramotnost však má; proto by stěžil na tom, že bezpečně investuje částku ve výši 300.000 Kč, zatímco částku ve výši 1.000.000 Kč by ponechal v rukách ■, který „*ji pak investuje pod falešným e-mailem a s využitím pasu Navrhovatele, který dávno neměl, takže byl buď falešný, nebo ofocený v Instituci z dob jednání Navrhovatele o poskytnutí hypotečního úvěru, a Navrhovatel nepodepsal smlouvu o investování s nikým jiným, než s Institucí*“. Instituce nejednala v souladu s § 1811 odst. 1 občanského zákoníku, když byla povinna Navrhovatele informovat jasně a srozumitelně.

Navrhovatel navrhuje, aby finanční arbitr rozhodl o námitkách tak, že Nález změní tak, že jeho návrhu v celém rozsahu vyhoví.

4 Vyjádření Instituce k námitkám Navrhovatele

K námitkám Navrhovatele Instituce uvádí, že jejich obsahem nejsou žádné nové skutečnosti, proto k nim nepředkládá své vyjádření. Instituce považuje Nález za správný a navrhuje, aby ho finanční arbitr potvrdil.

5 Řízení o námitkách

Finanční arbitr podle § 12 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Ustanovení § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi dává stranám sporu právo podat proti nálezu finančního arbitra odůvodněné námitky, a to v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení nálezu. Včasné podané námitky mají odkladný účinek. Podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje o námitkách rovněž finanční arbitr, který nález buď potvrdí, nebo změní. Jelikož zákon o finančním arbitrovi upravuje náležitosti námitek a zásady řízení o námitkách pouze částečně, postupuje finanční arbitr podle těch ustanovení správního řádu, která upravují odvolání jako řádný opravný prostředek a průběh odvolacího řízení (srov. § 24 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81 a násl. a § 141 odst. 9 správního řádu).

Finanční arbitr posoudil námitky Navrhovatele jako přípustné odůvodněné námitky ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve spojení s § 81, 82 a 83 správního řádu.

5.1 *Použití § 166 a § 430 občanského zákoníku*

Finanční arbitr v části 15.4 Nálezu podrobně vysvětlil, proč při právním posouzení sporu vycházel z § 430 občanského zákoníku. Ustanovení § 430 občanského zákoníku se použije v případech, kdy je zaměstnanec podnikatele pověřen činností při provozu obchodního závodu. Pokud se nejedná o činnost při provozu obchodního závodu, použije se § 166; tato situace je však spíše výjimečná. Ustanovení § 430 odst. 1 občanského zákoníku upravuje speciální případ zákonného zastoupení podnikatele. Jedná se tedy o zastoupení vznikající přímo ze zákona, ke kterému není potřeba zvláštní plná moc.

Výklad Navrhovatele, tedy že na jednání ■ se použije § 166 občanského zákoníku, protože ten hovoří o zaměstnanci, zatímco § 430 občanského zákoníku se týká širšího okruhu subjektů, a tedy § 166 je speciální k § 430, není správný.

Naopak, § 430 je speciální k § 166, protože upravuje jednání osob pověřených podnikatelem (konkrétnější subjekt než právnická osoba) při provozu obchodního závodu (speciální věcné vymezení).

Výklad finančního arbitra je navíc na rozdíl od výkladu Navrhovatele v souladu s výkladem doktrinálním. Z výše uvedených důvodů se nebude finanční arbitr blíže zabývat argumentací Navrhovatele stran výkladu § 166 a násl. občanského zákoníku.

5.2 Použití § 431 a § 446 občanského zákoníku

Finanční arbitr v části 15.4 Nálezu vysvětlil, že pro překročení zástupčího oprávnění podnikatele se použije § 431 občanského zákoníku.

Právní názor Navrhovatele, že měl finanční arbitr použít § 446 občanského zákoníku, je nesprávný, protože toto ustanovení se použije na zastoupení smluvní, resp. na základě plné moci. V případě ■ se však jednalo o zákonné zastoupení podnikatele, a proto se na něj vztahuje speciální úprava obsažená v § 431 občanského zákoníku.

Není možné přisvědčit argumentaci Navrhovatele, že ten o překročení zástupčího oprávnění ■ ve smyslu § 431 věty za středníkem občanského zákoníku nemohl vědět. Finanční arbitr již v části 15.4.3 Nálezu vysvětlil, že ■ poskytl Navrhovateli investiční službu a předložil mu návrh na uzavření Advisory Agreement. Předložení této smlouvy za účelem investování je jednáním obvyklým pro bankovního poradce, což dokládá i fakt, že ■ kromě Advisory Agreement předložil Navrhovateli i Smlouvu o investičních službách. Finanční arbitr však nezjistil, že ■ nabídl Navrhovateli investici přes IronFX, resp. Haeres Capital, jako zástupce Instituce, ale shromážděné podklady svědčí závěru opačnému, že se tak stalo z vlastní iniciativy ■, přičemž nebylo účelem tímto jednáním nikterak chránit zájmy Instituce, ale prezentovat vlastní investiční doporučení. To vyplývá i z tvrzení samotného Navrhovatele, který ve svém návrhu uvedl, že „[p]an ■ mi nejdříve nabídl produkty KB ... [p]otom ale přišel s tím, že má ještě nějakou možnost, jak zhodnotit moje úspory ještě lepším způsobem ... [m]imo formálních bankovních záležitostí mluvil o mnoha možnostech zvýhodnění úspor“. Finanční arbitr porovnáním smluv uzavřených s Institucí a Advisory Agreement zjistil, že tyto dokumenty jsou zjevně odlišné – zatímco smlouvy uzavřené s Institucí mají jednotný vzhled, jsou sepsány v češtině a jsou označeny logem Instituce, Advisory Agreement a související dokumenty mají vzhled, který ani bez vynaložení mimořádné péče není zaměnitelný s dokumenty Instituce, jsou sepsány v anglickém jazyce a rozdíly mezi dokumenty jsou patrné na první pohled. Přitom Navrhovatel tyto dokumenty podepsal minimálně na třech místech, a to aniž by je četl, protože sám Navrhovatel uvedl, že anglicky nerozumí. Kdyby si tedy Navrhovatel přečetl, nebo alespoň prohlédl, co podepisuje, jistě by zjistil, že v Advisory Agreement ani v souvisejících dokumentech není Instituce nikde uvedena, případně by zjistil, že se jedná o anglický text, kterému nerozumí, a proto by ho stěžejí podepsal. V neposlední řadě mohl Navrhovatel zkontrolovat, zda číslo účtu uvedené v příkazu k úhradě, na který zaslal částku 1.000.000 Kč, je správné a shoduje se s číslem účtu uvedeným ve smlouvě. Navrhovatel si tedy musel být vědom faktu, že svoje úspory ve výši 1.000.000 Kč investuje jiným způsobem, než do produktů nabízených Institucí. Slepá důvěra v ■ nemůže být omluvou pro Navrhovatelovu hrubou neopatrnost a nepečlivost při rozhodování o nakládání s většinou částí svého majetku.

Finanční arbitr v Nálezu podrobně odůvodnil, že úprava překročení zástupčího oprávnění obsažená v § 431 nestanovuje možnost zhojení excesivního jednání. Podstatou této právní úpravy je pouze ochrana dobré víry třetích osob. Jedná se o přičtení důsledků takového překračujícího jednání podnikateli bez jeho vůle, popř. i proti jeho vůli. Při absenci dobré víry tato ochrana neplatí, a jednání bude proto v takovém případě zavazovat jenom jednajícího; proto i kdyby Navrhovatel o překročení zástupčího oprávnění nevěděl a vědět nemohl, chování ■ bylo excesem, ■ nejednal v zájmu Instituce a nejednal v dobré víře, a proto jednání ■ ve vztahu k otevření účtu Navrhovatele u společnosti IronFX a následné ztrátě investovaných peněz není přičitatelné Instituci.

5.3 Použití § 1811 odst. 1 občanského zákoníku

Námítku, že Instituce nejednala v souladu s § 1811 odst. 1 občanského zákoníku, když byla povinna Navrhovatele informovat jasně a srozumitelně, Navrhovatel neodůvodnil, resp. nevysvětlil, v jakém jednání Instituce spatřuje nejasnost či nesrozumitelnost. Z tohoto důvodu finanční arbitr nemůže tuto námítku objektivně posoudit a vypořádat.

5.4 Navrhovatel jako průměrný spotřebitel

K námítce Navrhovatele, že jednal s ■ jako průměrný spotřebitel a neprofesionální zákazník, a proto mu náleží zvýšená ochrana a nelze na něho klást zvýšené nároky, finanční arbitr potvrzuje, že na Navrhovatele zvýšené nároky neklade, a posuzoval ho jako průměrného spotřebitele podle tzv. normativního modelu, který odhlíží od vlastností konkrétního spotřebitele, ale používá obecný koncept průměrného spotřebitele jako představitele konkrétní skupiny lidí.

Argumentace Navrhovatele, že běžný spotřebitel „není znalý investičních služeb“, „běžně se s plnou důvěrou obrací na odborníky“ a „nechodí do banky se zvýšenou ostražitostí, že ho bankovní úředník přímo v bance podvede“ neodpovídá evropskému právu. Osobě mající „základní finanční gramotnost a logické myšlení“, jak sám sebe Navrhovatel posoudil, by bylo minimálně podezřelé, že mu odborník doporučuje bezrizikové finanční produkty s výrazně různými výnosy (1,5 %, 2 %, 4 % a 15 %). Průměrný spotřebitel čte smlouvy, obchodní podmínky a podobné dokumenty, před právním jednáním si vyhledá odpovídající množství informací o požadovaném zboží či službě, tedy je přiměřeně dobře informován a je do jisté míry racionální. Není tedy nutné chránit spotřebitele přehnaným způsobem a vycházet z předpokladu, že všechnu odpovědnost nese odborník, zatímco spotřebitel nemusí vynaložit žádné úsilí při správě svých věcí.

6 K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr setrvává na svých závěrech, které učinil na základě shromážděných podkladů a jejich pečlivého právního posouzení v Nálezu, tedy že jednání ■ není přičitatelné Instituci, a proto námítky Navrhovatele zamítl a Nález potvrdil.

Finanční arbitr sice nemohl návrhu Navrhovatele vyhovět z důvodu nedostatku pasivní věcné legitimace Instituce, to však neznamená, že se Navrhovatel nemůže domoci náhrady škody, která mu vznikla. Finanční arbitr nepředstavuje jedinou právní cestu k nalezení spravedlnosti spočívající ve vydání právně závazného a vynutitelného rozhodnutí. I v případě, kdy finanční arbitr není příslušný řešit spor mezi spotřebitelem a ■, případně společnostmi IronFX a Haeres Capital, může být s ohledem na některé skutečnosti daného případu k řešení sporu příslušný český obecný soud. Rozhodnutím finančního arbitra není dotčeno právo Navrhovatele domáhat se svých práv vůči výše uvedeným subjektům v řízení před obecnými soudy České republiky. Stejně tak zůstává nedotčeno právo Navrhovatele obrátit se s podnětem na příslušný orgán dohledu nebo státního dozoru, případně Policii České republiky. To znamená, že zamítavým nálezem Navrhovatel není krácen na svém ústavním právu na soudní ochranu.

Na základě výše uvedených skutečností rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námítkami, je v právní moci (v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona

o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se
Instituce – datová schránka 4ktes4w
Navrhovatel – do vlastních rukou na adresu ■

